

disse Alimentationsbidrag. Hvor stor nu Forstørelsen er, skal jeg tillade mig at give et Eksempel paa. Man finder, som jeg nævnte i Forordningen af 16de November 1836 en Skala, og denne er ogsaa udført i et Eksempel. Naar nogen skylder et Beløb af 80 Rigsdaler, og det skal afsones efter denne Forordning, bliver det ved Fængsel paa Vand og Brød i 18 Dage, og det samme gjælder jo om Bøder den Gang, men gælder kun indenfor Alimentationsbidrag. Vender man sig nu til Loven af 16de Februar 1866 for at se, hvorledes Forholdet stiller sig efter denne, bliver 80 Rigsdaler at afsones med 26 Dages simpelt Fængsel, som vedkommende, naar hans Sundhedstilstand tilsteder det, kan faa konverteret til Vand og Brød, saaledes, at en Dags Fængsel paa Vand og Brød gælder lige saa meget som 6 Dages simpelt Fængsel. 26 Dages simpelt Fængsel bliver da konverteret til 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Forholdet stiller sig altsaa nu saaledes, at efter de nuværende Afsoningsbestemmelser vil, for at blive ved det Eksempel, et Mulktbeløb af 80 Rigsdaler kunne afsones ved Vand og Brød i 4 Dage, medens det derimod, dersom det er Alimentationsbidrag — for der gælder den gamle Forordning af 16de November 1836 — vil kræve en Afsoningstid paa 18 Dages Fængsel paa Vand og Brød, altsaa $4\frac{1}{2}$ Gang saa meget. Dertil kommer, at efter samme Forordning af 1836 skal der gives 5 Dages Mellemfrist efter de første 5 Dage, og naar det er flere Gange 5 Dage, fremdeles en Mellemfrist efter hver 5 Dage. Det bliver 3 Mellemfrister for vedkommende, der skal sidde 18 Dage paa Vand og Brød, saa at hele den Tid, han vil bruge til at blive færdig med denne Fængselsstraf, vil blive 33 Dage, medens han nu klarer det med 4 Dages Vand og Brød efter Loven af 16de Februar 1866, dersom den blev fulgt. Den ærede Ordfører bemærkede, at Udvalget havde foreslaaet det sidste Stykke i § 9 affattet anderledes for ikke at optage for megen Tid for den paagældende, at han skulde blive sinket fra sin Fortjeneste, men jeg tvivler noget paa, at man har efterregnet, hvor meget han i Virkeligheden bliver sinket i sin Fortjeneste, dersom man skal lade ham afsones efter de gamle Regler; det bliver meget mere, end det synes, man har tænkt sig. Naar f. Eks. Afsoningen af et Beløb af 80 Rigsdaler fordrer 33 Dage, inden vedkommende bliver færdig med Afsoningen, nemlig 18 Dages Vand og Brød og 15 Dage, der falder paa Mellemfristerne, saa er det en saa lang Tid, at paa den kan virkelig de samme Betragtninger anvendes,

som Udvalget har anvendt paa at modsætte sig, at Afsoningen af Vand og Brød kunde konverteres til Lønansarbejde, og hvad der videre staar i sidste Stykke af § 9. Efter min Mening skal man være noget forsigtig med at gaa til disse Foranstaltninger. Man har beholdt — og det kan man vel i Øjeblikket ikke tænke paa at komme fra — Afsoning med Vand og Brød for Alimentationsbidrag til uægte Børn og forladte og frakillede Husfruer. Man maa erindre, at i det mindste, naar det er Tale om uægte Børn og forladte Husfruer, foreligger der en Forseelse, om ikke en strafbar Forseelse, saa dog en urigtig Handling fra paagældende. Men de Understøttelser, som der her kan være Tale om at paalægge de vedkommende, forudsætte ikke, eller behøve ikke at forudsætte, at nogen af dem beror paa en urigtig Handling. Jeg skulde derfor tro, at det vilde være urigtigt at indskrænke sig til med Hensyn til Indrivelsen af disse Alimentationsbidrag at hjemle Udpantningsret for dem, og at dermed kunde man berolige sig, saaledes som Udvalget ogsaa har gjort med Hensyn til Husfruen i de Forandringer, som det har foreslaaet i §§ 11 og 12. Det er derpaa, at Vædringsforslaget under Nr. 4 paa Blad Nr. 111 sigter, som altsaa for saa vidt staar i Forbindelse med Vædringsforslaget paa samme Blad under Nr. 2. Jeg skal saa gaa over til Vædringsforslaget under Nr. 3, der er stillet til § 10 af mit udenfor Betænkningen. Det har en ganske anden Begrundelse. Jeg har nemlig ikke været i Stand til at forstaa, hvad der menes med de Ord, som Vædringsforslaget foreslaar skulle udgaa. Begrundelsen af første Stykke af § 10 gaar ud paa, at naar der ydes en Person Hjælp, som en anden er pligtig at forsjøge, skal denne Hjælp betragtes som ydet den forsjøgespligtige selv. Det følger imidlertid af sig selv, at han kommer ind under de Misligheder, de Baand, som Ydelsen af en saadan Hjælp medfører, med andre Ord, da Hjælpen skal betragtes som ydet ham selv, kommer han ind under de Virkninger, de er undertastet, der modtager Fattighjælp. Men Resten af 1ste Stykke i § 10 har jeg aldrig kunnet forstaa; jeg veed ikke, hvad Meningen er dermed. Der staar, at Hjælpen betragtes som oppebaaret af ham selv og medfører for ham de med Modtagelse af Fattighjælp forbundne Virkninger. Ja, det forstaaer sig af sig selv, saa snart man siger, at det betragtes som oppebaaret af den forsjøgespligtige selv, men saa tilføjes der: for saa vidt han ikke er i Stand til at opfylde de ham paahvilende Forpligtelser over for det offentlige eller modvillig har unddraget